

повиненъ що съмъ гледамъ мя какъ жестоко ся наказувамъ, защото въ единъ день, азъ изгубвамъ степенъ, богатство, почесть, свободѣ, и отъ всичко това що е най скъпо за менъ, изгубвамъ дъщеря ти. О Лодоиско ! Ты койкто азъ толкозь злѣ измѣчихъ, удостоивашъ ли мя поне да забравишь озлобленіята които ти направихъ, бѣдытъ и тѣгытъ които ти причинихъ ? Ще бѣдешъ ли до толкозь снисходителна да ми подаришь едно великодушно опрощеніе ? Ахъ ! Ако че нѣма на свѣтътъ злодѣянія, които неможе да ги умилостави едно истинско покаяніе, то азъ не съмъ вече прѣстѣпникъ, Лодоиско ! Желалъ быхъ, ако да можахъ, да пожъртувамъ кръвтъ си за да искупя съзвѣтъ които си ты проляла. Въ ужасното робство въ което ще испадна азъ сега, нѣма да ся удостою нити на онова утѣшително въспоминаніе че съмъ тя чулъ да ми кажешъ, че нѣмашъ отвращеніе отъ мене ! Момне достолюбезна и до сега злочеста, колкото голѣмы и да сѣ грѣховетъ ми спрямо тебе, могъ обаче да ги заглади съ една само думъ, съ една рѣчь : ела по-близу, ела при мене, имамъ една важна тайна да ти откроя.

Лодоиска безъ ни най-малко подозрѣніе отиде къмъ него и приближи го, но внезапно гледамъ едно ножче ся лѣсна въ рѣцѣтъ на Дурлинскаго. Впустихъ ся връзь него, но бѣше вече късно, защото едвамъ прѣвѣрихъ да отблѣнахъ вторийтъ ударъ. Либето ми ранено подъ лѣвѣтъ грѣдь бѣше паднало до нозѣтъ на Чичикана. Пулосскый вѣнъ отъ себе си отъ гнѣвъ